

LA DIETA

Un relat de: [Miquel Pujol Mur](#)

Quines coses que em passen! A mi, que em crec l'individu més pinxo de la contrada. He de fer dieta de menjar, beure i fumar, en aquestes festes de tan bon celebrar amb un gran plat curull de tiberi, bona beguda i un bon havà.

Us ho vull explicar amb detall. Em dic Roger i sóc un home que comença a ser gran, bé, no gaire encara, volto la seixantena. Ep! Encara curta, no us penseu. Solter, solitari i amb bon caler el meu defici principal és el menjar, el beure, el fumar i també, però molt, una bona companyia femenina per jeure i gaudir d'allò que ens va regalar el bon Déu.

Ara aquest metge de mala mort, el doctor Barrientos, mals "barrientos" li agafessin en certes parts. Ara, en aquesta setmana de les principals festes de l'any per gaudir del menjar i el beure se li ocorre dir-me que haig de fer dieta, i a més a més, molt estricta. Érem al seu despatx, estava assegut a la seva còmoda butaca i rodejat per tot arreu d'informes i paperots. Aleshores ha aixecat el cap rere els documents que estudiava i mirant-me amb el seus ulls miops ha pronunciat, com si fos una sentència, les pitjors paraules que podien dir-se a una persona de tarannà alegre i menjadora com jo. Ho recordo ben bé, la seva veu sonora i mig nasal, però amb un deix quasi de fotre's ressona contínuament a les meves orelles.

? Sr. Roger, vostè està molt fotut. Però molt! L'electrocardiograma salta d'un cantó a l'altre, sí, però a batzegades com les onades del mar en una tempesta. No ha notat algun soroll o dolor en el seu cor? – sense esperar la meva contestació, va continua dient- Miri, fins a poder fer-li una nova analítica, aquesta d'ara és tan horrorosa com l'electro, ha de fer dieta quasi total. Per beure, aigua, per menjar, verdures bullides, si pot ser, bledes. Si no li agraden posi una mica d'all trinxat i màxim, una cullereta de cafè, però rasa d'oli, però no gaire més. No doni cops de cap, només una cullereta i si pot ser verge.

"Òndia, quines coses de dir, com si a mi m'importés si l'oli era verge o una bagassa de mala mort". I l'home va continuar amb el mateix posat dictant la meva sentència.

? Si tingués una mica més de gana, pot fer-se una rodanxa de peix bullit, però això només al migdia. Res de postres ni cafè. Ep! Ni molt menys conyac o cap licor. Si la fam li corrou per dintre, a la tarda, mig plàtan xafat i ben madur. A la nit, un sobre d'un preparat que li receptaré diluït amb aigua i a dormir. No es quedi tampoc a veure la tele.

? I si juga el Barça? – vaig gosar preguntar.

? Menys! Si vostè sabes els clients que l'han palmat d'excitació amb els gols. Igual si són a favor, com en contra. Res, ni mirar la tele. Els únics programes que pot veure són el telenotícies. Com que sempre parlen d'atemptats, guerra i morts, això no excita a ningú. Llavors comprendrà que el seu sacrifici és una minúcia comparat amb els que han de fer a la força molta gent d'aquest món. Ah sí, me n'oblidava, per esmorzar li receptaré un altre preparat per barrejar amb un mica de llet. I de dones... res de res.

Finalment amb quatre signatures a unes receptes, un llarg informe i una estreta de mà, que ben bé va semblar-me, com si em donés el condol per anticipat, ens vam acomiadar. Per més inri abans d'obrir la porta va aconsellar-me que anés sempre amb l'informe a la butxaca i ben visible, no fos que m'agafes el dolor de cor pel carrer. Així almenys sabrien de què anava l'ensurt quan em portessin a l'hospital.

Vaig sortir de la consulta amb la moral per terra. Els carrers profusament il·luminats, la gent contenta i alegre portant les acolorides caixes dels regals. Les botigues plenes de galindaines mengívoles i apetitoses als aparadors. Jo castigat a fer dieta. L'amic de la botiga de licors va saludar-me i em va recordar que ja tenia el cava que li havia demanat.

He passat el Nadal quasi sense menjar. Si veiéssiu la meva trista cara mirant-me el tall de lluç blanc i sense gust que vaig menjar el dia vint-i-cinc. Vaig posar-me a plorar. Les llàgrimes del meus ulls plorant a pleret, van ser l'únic que va donar sabor a la carn del pobre animal marí. Em trobava malament, desanimat, sense força, sense ganes de res, i caient-me contínuament grosses gotes d'aigua salada dels meus apesaratats ulls.

Ja al cim més alt de la desesperació, ja sense veure cap sortida a la meva trista vida vaig recordar-me d'una pel·lícula de Marco Ferreri, "La Gran Bouffe". Mastroianni, Picoli, Tognazzi i Noiret tancats en una mansió i disposats a menjar, beure, fumar i sexe fins a morir. I vaig veure com si fos una pel·lícula la meva vida futura. Total, per a què? Obligat pel Barrientos, de mal pelatge, a malviure per resistir uns quants anys més i abocat a l'amargura del mal menjar i el mal beure. Tanmateix m'he vist tancat en una residència regida per monges velles i bigotudes. Postrat en un llit, poc menjar, controlat el beure, només aigua i posant-me una lavativa cada matí. Per això, viure? No! Mil vegades no. Per què veure el naixement d'un nou any.

Vaig sortir de casa, vaig anar a la bodega vaig encomanar que em portessin deu caixes de vi del Priorat, cinc del

millor cava català, unes quantes més d'un vi blanc de suau paladar, més que res per suprimir l'aigua, i unes quantes ampolles de licors d'alta graduació.

Vaig anar a continuació a la casa dels menjars preparats i vaig encarregar tota una gran quantitat de tot per a cada dia. De peix, no vaig ni parlar-ne. I seguint el meu desig, a continuació entrava a la casa de la meva amiga Lulú. Sincerament, el que regenta la Lulú és un bordell de bastant mala fama, però de noies força maques. Li he explicat el meu propòsit i m'ha contestat que seria la mà amiga que m'acompanyaria en el meu traspàs. Previ pagament, certes coses no es fan només per amistat, ha decidit tancar uns dies i portar-se per fer-nos companyia, la Lili, la Lolo, i fins i tot, la Lula. No he entès mai aquesta simfonia de noms de la família de la ela.

No vull avorrir-vos amb els disbarats que he fet en aquests pocs dies. Amb les meves amigues vam trencar tots el manaments de la llei divina, i fins i tot, de la humana. Finalment he d'explicar, malgrat sigui difunt, que en el darrer moment, mentre cavalcava la Lulú, amb l'empenta final de la meva ploma en el seu tinter ple de totes les sapiències sexuals possibles, vaig notar un dolor agut i seguit al pit, va escapar-se un fort sospir de la meva boca, vaig espernegar un xic i m'hi vaig quedar. Però els meus llavis, tenien un somriure de satisfacció. La Lulu, pensà, el primer moment que era a causa del fort orgasme. Després va adonar-se de la causa, va vestir-se, va telefonar a urgències i va marxar per no tenir gaire embolics amb la policia.

He de dir que les amistats són les amistats. Les quatre "L" van lluir ufanes acompanyant, vestides de negre i plorant, el meu fèretre al darrer repòs. Els bons clients s'han de respectar fins l'últim moment. El Barrientos també hi era, però darrere de tothom.

Miquel Pujol Mur